

ct

La malaltia

de
Maribel Bayona

(fragmento)

Gràcies a Begoña Tena, Jaume Policarpo, Patrícia Pardo i Xavier Puchades, per totes les hores de lectura i treball i per posar en peu aquest Projecte Veus.

PERSONATGES

Laia: entre 30-35 anys.

Mara: entre 40-45 anys.

Dona aeroport: entre 55-60 anys.

ESCENA 1

En escena Laia, a soles, parla a públic. Davant ella, una maleta.

LAIA

ESCENA 1

Ella adorava València, Ella la idealitzava desproporcionadament.

(Potser aquestos apunts no cal que es diguen en veu alta, sinó que s'interpreten, es murmuren o s'interioritzen. A elecció de la posada en escena) ¡No, ho sent! He de canviar l'adverbi "desproporcionadament". És massa llarg, potser és l'adverbi més llarg que existeix...

Ella adorava València. Ella l'estimava per damunt de tot i a pesar de tot.

Per a ella, no importava en quina estació estiguera, València era sempre la ciutat del soroll, la llum i els clavells. Era una ciutat de cartó-pedra que batejava al ritme del trombó, el bombo i el plateret, alegre, melodiosa, olorosa, portentosa...

No! Perdoneu. Merda de consonància! Deixeu-me que comence de nou, sé que puc fer-ho millor.

ESCENA 1

Ella tenia una idea massa romàntica sobre València, com la tenia sobre la resta de les coses.

Ella aconseguí eixir endavant en eixa ciutat entranyable, en eixa ciutat provinciana plena d'oportunitats, en eixa ciutat que et permetia trobar el teu lloc dins d'un gran gremi, com una gran família, que no exigia massa.

Per a ella, València era un ciutat senzilla, còmoda, tranquil·la, amena, anestesiada, el lloc ideal per a viure una llarga i tendra història d'amor.

¡Ho sent! ¡No m'agrada! Massa quimèric fins i tot per a mi ...

ESCENA 1

Adorava la ciutat de València.

Per a ella, era una metàfora de la decadència de la cultura contemporània. Malgrat tots els problemes que l'assetjaven, malgrat continuar triant allò que més la perjudicava, malgrat que cadascú dels seus ciutadans optara pel camí més fàcil, s'havia convertit en la ciutat dels seus somnis.

No, que va a ser molt moralitzant. No vull donar missatges maniqueus.

¡Què dur era conviure en una ciutat corrupta, endeutada, amb un alt complexe d'inferioritat la qual cosa la convertia en una ciutat molt perillosa!

Massa enfadada. No vull semblar dolguda.

Ella era tan romàntica com la ciutat que estimava.

Ella sabia que els amors vertaders no duren per a sempre.

Ella sabia que era millor abandonar abans que la flama es consumira per sempre més.

M'encanta açò, és un clàssic. Els clàssics mai traeixen.

València era la seua ciutat i sempre ho seria.

Per això va decidir anar-se'n per a no tornar mai més...

(El personatge agafa la maleta)

ESCENA 2

MARA

Laia Claramunt?

LAIA

Sí, sóc jo.

MARA

Seu, per favor. (*Laia seu, no solta la maleta*) Abans que res, vull que estigues tranquil·la i que confies en mi. Si no entens qualsevol cosa, no dubtes en preguntar-me. Estic ací per a ajudar-te. (*Pausa. Laia assenteix*) Saps que el primer pas per a solucionar un problema és detectar-lo amb temps. El temps, ara per ara, és el teu millor aliat. (*Laia posa cara de preocupació, mira la maleta*) Tranquil·la. Recordes que et trobaves malament, et senties fluixeta... Bé, les anàlisis han detectat que tens una anèmia important i les plaquetes baixes, és a dir, totes les cèl·lules de la teua sang estan disminuïdes. (*Silenci. Pausa*) Tenim una sospita. La fàbrica de la sang està en la medul·la dels ossos i per tots els indicadors que hem trobat creiem que no... funciona... com deuria.

LAIA

(*Agarrada a la seua maleta*) Però jo... ara mateix...

MARA

(*A públic*) Hola, sóc la doctora Mara Sánchez. Encantada. Si tenen confiança en mi, tot serà més fàcil. Adore la meua professió, és una de les professions més plenes que existeixen. Vaig poder ser doctora gràcies als meus pares. Ells decidiren emigrar des de Castella allà pels anys 60 perquè els seus fills tingueren més oportunitats. Vaig arribar ací quan tenia deu anys. Era només una xiqueta, la xiqueta més aplicada del seu poble, i sabia que volia fer alguna cosa de la que poguera sentir-me orgullosa. Ací vaig poder estudiar, primer a l'escola i després a la Universitat de Medicina on desenvolupí la meua carrera. Ací em vaig casar i vaig tindre fills. Esta és la meua ciutat, la ciutat que m'ha fet créixer. La meua professió és la part més important de la meua vida. Encara que a voltes, siga difícil, massa difícil.

LAIA

jo...ara mateix, estava a punt d'anar-me'n.

MARA

(*a Laia*) No Laia, ara no pots anar-te'n. Tot eixirà bé. Hem de fer-te un "aspirat". Hem de punxar el teu estèrnum i traure una mostra de medul·la. Comprends? Hem d'anar a la fàbrica, per estudiar-la...

LAIA

Però...

MARA

Ara, Laia, el més important, ets tu.